

Gabi, Rita, Vilma és Henriette

A színház élmény, a film unikum

Mindenhol felismerik, üdvözlik, idegenek is rábiccentenek barátságosan. Most éppen az étteremben – ahol beszélgetünk – a szomszéd asztalnál ülő fiatalember bókol neki kedvesen: jobban ízlik az ebéd, ha látom önt! Gubás Gabi mosolyog, majd lelkesen mesél színpadi szerepeiről, terveiről és a filmekről, amelyekben játszott... Január 21-én fellép Geszti Péterrel a Rapulókben, Kaposvárott a Csiky Gergely Színházban pedig bemutatóra készül.

– *Miért is ment vidékre? Ugye, nyolc évet töltött el a Radnóti-ban?*

– A Radnóti Színházban eltöltött évek után mindenképpen jót tett egy kis szabadúszás. Sok mindent megtanultam a két év alatt, rugalmasabb, nyitottabb lettem, más munkamódszert is ki kellett alakítanom, többet tudtam meg magamról. Kemény munka volt, gyakran előfordult, hogy a hét minden napján más-más városban játszottam. Budapesten lakom, itt jelenleg a Vidám Színpadon a Fekete Péterben, a Turay Ida Színpadon az Olympiában játszom. Bár nem könnyű az ingázás Pest és Kaposvár között, megéri.

Kaposváron január végén lesz a bemutatója **Eörsi István** Halálom reggelén darabjának, amelyet Lukács Andor rendezett. A mű Henrich von Kleist és Henriette Vogel utolsó napjairól szól. Znamenák István alakítja Kleistet, Szula László Vogelt, Kiss János a fogadós, én pedig a Henriette-et játszom. A darab tulajdonképpen fikció – találgatás arról, mi történhetett az öngyilkosságuk előtti utolsó órákban –, de megtörtént eseményen alapul. **Eörsi** a leírásokból, feljegyzésekből rekonstruálta az eseményeket, s fűzte történeté. Elsősorban nem a szerelmi életüket tárja fel a darab – bár az is fontos tényező –, hanem az élet nem akarásáról, arról, hogy hogyan mentek együtt halálba. Ez egy mély barátság története. Kleist – aki depressziós volt és más lelki betegségekben is szenvedett – legfőbb kérdése az volt, hogy hajlandó-e Henriett a halálba vele menni. Henriett beteg volt, és boldogan mondott igent. Haláluk napján egy fogadóban szálltak meg, de az ott tartózkodó személyzet nem látott rajtuk semmit. A dolog hátborzongató része az, hogy **Eörsi Pista** már nincs köztünk. Amikor elkezdte írni a történetet, még nem tudta, hogy beteg, amikor próbálni kezdtük a darabot, már nem élt. De az olvasópróbáktól kezdve úgy éreztük, velünk van a szelleme, együtt „dolgozunk”.

– *Nemrég Amerikában járt a Könnyek völgye forgatásán, amelyet Engert Péter rendezett.*

– A két hurrikán között jártam Miami-ban. Szerencsém volt, megérkezésem utáni napon jött a „Rita”, a másnapi gépeket már nem engedték leszállni. Elutazásom után érkezett „Vilma”. Mi az első héten – a film előkészületi munkálatainál – végig kényszerleti állapotban voltunk, de Rita szerencséjére elfordult más irányba.

– *Hogyan került a filmbe?*

– Varga Zsolt producer látott színházban játszani. Engert Péter rendező hét éve él Amerikában, elküldték neki a filmjeimet. Ez egy pszichothriller, amelyben egy magyar emigráns lányt alakítok. Mielőtt kiutaztam, rengeteget beszélgettünk telefonon a rendezővel, szinte rám írták a szerepet. Teljesen ismeretlen emberek közé kerültem, de ismerősként váltunk el. Egy nemzetközi csapat gyűlt össze, volt a stábben amerikai, német, francia, spanyol és én egyedülként magyar. Nagyon jó csapat volt, jó humorú stáb. Egy hónapi voltam kint, élveztem minden pillá-

natot. Péterrel (a rendezővel) azonban gyakran beszélgettünk magyarul, a többiek pedig kimondottan élvezték a magyar beszédet. Megtanultak néhány szót, és időnként – poénból – a forgatáson magyarul mondogattak néhány kifejezést.

– *A másik film, ami decemberben került a mozikba, az elsőfilm rendező Barnóczky Ákos munkája.*

– Jó hangulatú forgatás volt, ám sajnos beigazolódott, amitől félttem. Vegyes érzelmeim vannak ezzel a filmmel kapcsolatban. A forgatás közepén elfogyott a pénz. (Egyszer már – tizennygy évesen – átéltem ehhez hasonlót első filmszerepemben, a Fasírtkirályban, amely a mai napig dobozban van.) Hogy mentsék a menthetőt, a hét napból – ami még hátravolt a forgatásból – két nap lett. Sajnos többnyire az én jeleneteimet nem forgatták le. Ezért is mondtam, hogy vegyes érzelmeim vannak, de végül is örülök, hogy elkészült a film. Amihez persze szükség volt a stáb gördülékenységére is, hiszen télen kellett a nyári jeleneteket felvenni. Egy szál ruhában vacogtunk a metsző hidegben. És mégis jó visszagondolni, hogy sikerült befejezni ezt a filmet.

– *Gondolom, kisgyerekként nem ilyesmiről álmodozott.*

– Filmszínésznőnek készültem, a film lenyűgözött. Téglason nőttem fel, ahol színház nem volt, csak a mozi és a televízió hatott rám. Ma már azt mondom, hogy színház nélkül nem tudnék élni. A színház élmény, a filmezés unikum. A filmnél működik az ösztön, a színháznál alapkövetelmény, hogy tudd a szakmai követelményeket. Ha máshova születtem volna, szívesen kipróbálnám, milyen az, ha egy évig csak egy filmmel foglalkozom. Milyen az, amikor lefogyhatok, meghízhatok, levágathatom a hajam egy szerep kedvéért, benne élhetek és átadhatom magam teljesen egy karakternek. De itt élek, és boldog vagyok, hogy itt dolgozhatok.

Szabó-Massányi Kinga